

РЕШЕНИЕ

№ 1207

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Попова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **10790** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на И. М. П. срещу мълчалив отказ на секретаря на Столична община и последвалия изричен такъв, обективиран в решение N РД-09-ЗДОИ-196/ 30.10.2012г., с което му е отказан достъп до поисканата със заявление N 94-ЗДОИ-243/ 18.09.2012г. информация. В първоначалната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ , като се твърди, че неправилно заявлението му е оставено без движение до уточняване на поисканата информация. Впоследствие с допълнителна жалба, П. изрично сочи, че обжалва цитираното по-горе решение на секретаря на СО като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че поисканият от него достъп до информация касае обществена такава по смисъла на ЗДОИ и неправилно му се отказва с твърдението, че Вътрешните правила имат спомагателен характер и не попадат в приложното поле на закона.

Ответникът се представлява от юрк.Н., която оспорва жалбата.

Като съобрази данните по делото и доводите на страните, съдът намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

Предмет на оспорване по аргумент от разпоредбата на чл.58, ал.3 от АПК и задължителното за съдилищата ППВС N 4/ 1976г. е изричното произнасяне по искането на И. М. П., с което му се отказва достъп до информация , касаеща т.нар. Вътрешни правила, изработени и прилагани в Столична община. В мотивите за отказ е посочено, че тези правила не попадат в категорията на общите административни

актове, както в тази на подзаконовите или индивидуални административни актове. Вътрешните правила имат спомагателен характер като елемент от цялостния работен процес на общинската администрация, поради което и в контекста на дефинициите, съдържащи се в разпоредбите на чл.10 и на чл.11 от ЗДОИ е прието, че исканата информация не нито официална, нито служебна и не следва да бъде предоставяна.

Съдът не възприема изложените от административния орган мотиви за отказ.

Ограничаването на правото на достъп до информация е регламентирано и разпоредбата на чл. 4 ал.1 от ЗДОИ, съгласно която "всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация". В чл.7 ал.1 от закона са визирани хипотезите, в които достъпът до обществена информация може да бъде ограничен и това ще се извърши в случаи, когато тя представлява държавна или друга защитена от закона тайна в случаите, предвидени със закон.

Съгласно чл.3,ал.1 ЗДОИ този закон се прилага за достъп до обществената информация, която се създава или се съхранява от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България.Чл.136 ,ал.1 от Конституцията на Република България и чл.2,ал.1 от Закона за местното самоуправление и местната администрация определят, че общината е основната административно-териториална единица, в която се осъществява местното самоуправление, а чл.138 от Конституцията визира общинския съвет като орган на местното самоуправление в общината. Безспорно Столична община попада в кръга на субектите, задължени от закона да предоставят достъп до обществена информация.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Това определение е доразвито законодателно в чл.10 ЗДОИ, съгласно който информацията, съдържаща се в актовете на органите на местно самоуправление е официална. Мотивите на отказа сочат на основанията по чл. чл.13,ал.2,т.1 ЗДОИ - в този текст е изброена информацията, която няма самостоятелно значение - мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации. Очевидно исканата информация не попада в обхвата на този законов текст.

Противно на твърдяното в оспорения отказ, приети и действащи правила за организацията и дейността на столичната общинска администрация принципно съдържат информация, която по своя характер попада в приложното поле на чл.2 и чл.10 ЗДОИ. Неоснователни са доводите, че тези правила имат подготвителен и спомагателен характер без самостоятелно значение.

Друг е въпросът дали такива правила изобщо съществуват, тъй като съгласно разпоредбата на чл.11 от Закона за администрацията, всяка администрация приема Устройствен правилник, с който именно се регламентирант и уреждат организацията на правата и задълженията на различните структури в Столична община, в т.ч. правата и задълженията на служителите в тези структури.

Ето защо, правилно и в съответствие с изискванията на чл.29, ал.1 от ЗДОИ вр. с чл.30, ал.2 от АПК , с писмо до оспорващия с изх.N 94-ЗДОИ-24381/ от 26.03.2012г. е поискано той да уточни предмета на исканата обществена информация, т.е. дали се иска достъп до този правилник или до някои от конкретно приетите и действащи вътрешни правила, качени на сайта на СО. Видно от информацията, качена на същия,

съществуват няколко приети и действащи Вътрешни правила, уреждащи специфична материя, но точно така общо формулирани Вътрешни правила за организацията на административното обслужване от администрацията на СО не съществуват.

Ето защо, административният орган е следвало да даде срок за отстраняване на констатираните нередовности, да изчака изтичането на този срок и едва след като оспорващият уточни и конкретизира предмета на исканата от него информация, административният орган би могъл да се произнесе с изричен акт, с който да уважи отправеното до него искане или да постанови отказ. Съответно, в случай, че заявителят не отстрани нередовностите в указания му срок, за органа остава възможността да прекрати образуваното административно производство.

Разбира се, принципно няма пречка, административният орган да се произнесе по същество, дори когато първоначално е дал указания за привеждане на подаденото до него искане в съответствие с изискванията за редовност, стига от съдържанието на това искане да става ясно или поне да е възможно да се извлече волата на лицето, сезиращо го с конкретно искане. В случая обаче искането не удовлетворява специфичните изисквания на ЗДОИ и не е възможно да се установи какъв е предмета на исканата информация.

Като се е произнесъл по нередовно искане, секретарят на СО е постановил незаконосъобразен акт, който следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне съобразно указанията, дадени в мотивите на съдебния акт.

По изложените мотиви, Административен съд София-град намира, че оспореното Решение на секретаря на Столична община, с което е постановен отказ за достъп до обществена информация е постановено в нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя следва да бъдат присъдените направените разноски по делото в размер на 10 лв.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение N РД-09-ЗДОИ-196/ 30.10.2012г. на секретаря на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на секретаря на Столична община за ново произнасяне по поисканата от И. М. П. със заявление N 94-ЗДОИ-243/ 18.09.2012г. информация при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. М. П. от [населено място], [улица] разноски по делото в размер на 10 /десет/лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :

